

Wyrok

Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 13 lutego 2018 r.

II K 370/17

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący:



Sentencja

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym po rozpoznaniu dnia roku 7 listopada 2017 r. i 1 lutego 2018 r. sprawy karnej K. K. (1) urodzonego (...) w D. syna J. i E. z domu S. oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 grudnia 2016 r. w K. woj. (...) w budynku Ośrodka Pomocy (...) znieważył słownie pracownika socjalnego E. K. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, a także pomówił ją o postępowanie które mogło poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania danego stanowiska tj o przestępstwo z art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.

II. w grudnia 2016 r. w K. woj. (...) w piśmie adresowym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym do wiadomości innych organów powołanych do ścigania przestępstw przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych pracownika socjalnego E. K. (1) a także znieważył ją i pomówił o postępowanie które mogło poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego zajmowania danego stanowiska tj o przestępstwo z art. 234 k.k. i art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. zw z art. 11 § 2 k.k.

III. W okresie od 31 stycznia 2017 r. do 7 lutego 2017 r. w K. woj. (...) w budynku Ośrodka Pomocy (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie znieważył pracownika socjalnego T. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych a także pomówił ją o postępowanie które mogło poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania

potrzebnego do zajmowania danego stanowiska tj o przestępstwo z art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. zw z art. 12 k.k.

IV. w lutym 2017 r. w K. woj. (...) w piśmie adresowym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym do wiadomości innych organów powołanych do ścigania przestępstw przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych pracowników socjalnych E. K. (1) i T. K. a także znieważył je i pomówił o postępowania które mogły poniżyć je w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania danego stanowiska tj o przestępstwo z art. 234 k.k. i art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 20 grudnia 2016 r. w K. woj. (...) w budynku Ośrodka Pomocy (...) znieważył słownie pracownika socjalnego E. K. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, a także pomówił ją o to, że jest komunistką i morderczynią, która powinna jechać do Iraku i zabijać Ż., to jest postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-II. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 29 grudnia 2016 r. w K. woj. (...) w piśmie adresowanym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa, pracownika socjalnego E. K. (1), znieważył ją nazywając komunistką, lawirantką i manipulantką, a także pomówił o postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 234 k.k. i art. 226 § I k.k. i art. 212 § I k.k. zw z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-III. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od 31 stycznia 2017 r. u do 7 lutego 2017 r. w K. woj. (...) w budynku Ośrodka Pomocy (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie znieważył pracownika socjalnego T. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, a także pomówił ją o nadużywanie alkoholu, brak odpowiedniego wykształcenia, brak dbałości o higienę, to jest takie postępowanie które mogło poniżyć

ją w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-IV. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 7 lutego 2017 r. w K. woj. (...) w piśmie adresowanym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa i gróźb karalnych, pracowników socjalnych E. K. (1) i T. K., znieważył je nazywając komunistkami, esbekami a także pomówił je o postępowanie, które mogło poniżyć je w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 234 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. zw z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. łączy kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punkcie I, II, III i IV wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-VI. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt II K 370 /1 7

Uzasadnienie faktyczne

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzone E. K. (1) i T. K. są pracownikami Ośrodka Pomocy (...) w K. i są urzędnikami na stanowisku pracownika socjalnego. Oskarżony K. K. (1) od kilkunastu lat systematycznie korzysta z pomocy (...) w K. i objęty jest stałą pomocą. Oskarżony otrzymuje lub otrzymywał zasiłki okresowe, celowe, na dożywianie, poza tym otrzymuje dodatek mieszkaniowy oraz energetyczny. Wśród pracowników (...) znany jest jako osoba roszczeniowa, agresywna, wnosząca bezpodstawne skargi i niewłaściwie odnosząca się do urzędników (...), bez ich zgody nagrywająca przebieg wizyt w urzędzie, okazująca ostentacyjnie lekceważący stosunek do pracowników socjalnych.

Jesienią 2016 r. K. K. (1) złożył wniosek o przyznanie mu zasiłku celowego na zakup junkersa i po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego kierownik (...) z upoważnienia Burmistrza K. w dniu 16 grudnia 2016 r. wydał decyzję odmowną, uzasadniając, iż tego typu zakup nie jest potrzebą, która powinna być koniecznie zaspokojona w pierwszej kolejności.

Po otrzymaniu decyzji odmownej w dniu 20 grudnia 2016 r. około godziny 14.00 - podczas godzin przyjęć interesantów - do Ośrodka Pomocy (...) w K. przyszedł oskarżony, wszedł do pokoju w którym pracuje E. K. (1) oraz obecna przy rozmowie T. K. i poprosił o wyjaśnienie powodów wydania decyzji odmownej. Kiedy E. K. (1) wyjaśniła co było podstawą takiej decyzji oraz pouczyła o możliwości i sposobie dowołania, oskarżony podniósł głos i zaczął krzyczeć, że w Samorządowym Kolegium Odwoławczym pracują takie same komuchy jak ona, nazywał ją komunistką i morderczynią, która powinna jechać do Iraku i zabijać Ż. Kilkakrotnie powtarzał, że E. K. (1) doprowadza do śmierci podopiecznych ośrodka i ich morduje, krzyczał, że "komuchy przywlekły ją ze wschodu na saniach". Wobec takiego zachowania oskarżonego E. K. (1) telefonicznie zawiadomiła Policję i poprosiła o interwencję. Dopiero kiedy oskarżony usłyszał, że pokrzywdzona wzywa Policję uspokoił się i oczekiwał na przyjazd funkcjonariuszy.

Dowód: zeznania świadków E. K. (1), k.3, 8-9,68,189-199

T. K., k.13,23-24

T. P., k.16,232

M. M., k.18,232

E. K. (2), k.20,232-233

W dniu 29 grudnia 2016 r. K. K. (1) sporządził odwołanie od decyzji z dnia 16 grudnia 2016 r. odmawiającej przyznania zasiłku na zakup junkersa. W odwołaniu tym pismo adresowanym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa, pracownika socjalnego E. K. (1), znieważył ją nazywając komunistką, lawirantką i manipulantką. W odwołaniu tym oprócz argumentów związanych z postępowaniem administracyjnym znalazły się sformułowania dotyczące wyłącznie osoby E. K. (1) takie jak: "(...) chorobliwe skąpstwo Pani K. przejawia się tym, że jak sama twierdzi ma popsute zęby i ich nie leczy, w mojej ocenie ze skąpstwa. (...) Pani K. chronicznie kłamie (...), "słyszałem jak ludzie w K. nazywają Panią K. m.in. "ludobojcą" "żydokomuna", "żona esbeka" i że "pochodzi z esbeckiej rodziny". (k.10)

Dowód: odwołanie z dnia 29 grudnia 2016 r., k.10-11

Z uwagi na wielokrotne zniewagi kierowane przez K. K. (1) do opiekującej się nim urzędniczki E. K. (1), w szczególności na wyżej opisane sytuacje z grudnia 2016 r., kierownik (...) E. K. (2) w styczniu 2017 r.

zmieniła pracownika socjalnego opiekującego się oskarżonym i wyznaczyła do tego zadania T. K. W dniu 5 stycznia 2017 r. oskarżony złożył wniosek o zasiłek okresowy w kwocie 300 zł, świadczenie pieniężne w kwocie 150 zł oraz zasiłek na opłaty w wysokości 217 zł informując, iż w przypadku decyzji odmownej "zajmie się lustracją" pokrzywdzonej. W dniu 25 stycznia 2017 r. (...) wydał decyzję o przyznaniu zasiłków w kwotach niższych od wnioskowane i po odebraniu tej decyzji oskarżony zaczął atakować i znieważać współpracującą z nim T. K.

T. K. między innymi pomagała oskarżonemu w znalezieniu pracy i przedstawiała oskarżonemu oferty miejsc pracy - pośród wielu z nich była oferta zatrudnienia w Policji. W dniu 31 stycznia 2017 r. oskarżony zgłosił się do (...) w K. prosząc, aby udostępniono mu telefon, z którego mógłby zadzwonić w sprawie pracy, domagając się, aby to T. K. wybrała numer (...) - gdzie miał telefonować w sprawie oferty pracy. Kiedy pokrzywdzona odmówiła przeprowadzenia rozmowy telefonicznej w imieniu oskarżonego, ten zaczął krzyczeć, zachowywać się agresywnie, nazwał ją kucharką.

Dowód: zeznania świadków E. K. (1), k.3, 8-9,68,189-199

T. K., k.13,23-24,199

E. K. (2), k.20,199

W piśmie z dnia 1 lutego 2017 r. skierowanym do Komendy Wojewódzkiej Policji we W. oskarżony nazwał T. K. tajnym współpracownikiem Służby Bezpieczeństwa, "konfidentem aparatu represji PRL".

Dowód: zeznania świadków W dniu 6 lutego 2017 r. oskarżony składał kolejny wniosek o przyznanie mu pomocy do kolejnego już opiekuna K. S. i podczas składania wniosku, w obecności pracowników (...) G. W., R. K. oraz jednej z klientek, powiedział do T. K. "jak taka pijaczka, co spała pod stołem może pracować jako pracownik socjalny", że kiedy była mały molestowała go, nazywając swoim narzeczoną, a do tego prosił, aby T. K. nie przeprowadzała wywiadu w jego miejscu zamieszkania ponieważ śmierdzi, nie dba o higienę, używa zbyt intensywnych perfum.

Dowód: pismo z dnia 1 lutego 2017 r., k.26

E. K. (1), k.3, 8-9,68,189-199

T. K., k.13,23-24,199

E. K. (2), k.20,199

G. W., k.35,233

K. S., k.39,233

R. K., k.43,233

W dniu 7 lutego 2017 r. oskarżony sporządził odwołanie od decyzji z dnia 18 stycznia 2017 r. adresowane za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a

zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa i gróźb karalnych, pracowników socjalnych E. K. (1) i T. K., znieważył je nazywając komunistkami, esbekami. Dodatkowo oskarżony opisał " losy" Pani T. K. od czasu jej przyjazdu do K., nazywając jej przeprowadzkę " zalegendowaniem współpracownika przez bezpiekę, względnie inną służbę PRL", a następnie napisał: "z moich obserwacji jako około 10-letniego dziecka, w K. Pani T. prowadziła hulaszczy żywot panienki nie najcięższych obyczajów w którym alkohol lał się strumieniami. Jako, że Pani T. była bliską koleżanką mojej mamy, to poza rozrywkowymi lokalami i pokojami domów wczasowych, część imprez, a raczej alkoholowych libacji, odbywała się w naszym mieszkaniu. W ochalajach tych oczywiście uczestniczyli moi rodzice, ich koleżeństwo iż znajomi obu płci, nierzadko (...) lumpy i kryminaliści. Przy tych okazjach pili na umór wódkę, spali przy stole, pijani w sztok ślanieli się po mieszkaniu, pijani rzygali i/lub załatwiali się przy w pół otwartych drzwiach toalety. W tych demoralizujących zrachowaniach czynnie i/lub biernie uczestniczyła Pani T., obecnie K.." (k.27)

Dowód: odwołanie, k.27

Po przeprowadzeniu badania stanu psychicznego K. K. (1), biegli psychiatrzy stwierdzili, iż oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną w sensie psychozy, ani na niedorozwój umysłowy, stwierdzili jednak u oskarżonego nieprawidłową osobowość psychopatyczną. Biegli uznali również, iż w krytycznym czasie w odniesieniu do zarzucanych mu czynów oskarżony nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna, k.127-130

Biegły psycholog po przebadaniu oskarżonego stwierdził, iż jest on rozwinięty intelektualnie powyżej przeciętnej, a badania centralnego układu nerwowego nie wskazują na jego uszkodzenie. Oskarżony natomiast ma osobowość nieprawidłową z nastawieniem paranoicznym.

Dowód: opinia sądowo-psychologiczna, k.118-122

Oskarżony K. K. (1) nie był dotychczas karany. Utrzymuje się ze świadczeń opieki społecznej.

Dowód: karta karna k.48 dane osobopoznawcze, k.54

Oskarżony K. K. (1) złożył obszerne wyjaśnienia, w których jednak nie odniósł się konkretnie do stawianych mu zarzutów, przedstawił pełne dygresji do obecnej sytuacji politycznej, a także do czasów komunistycznych interpretacje zdarzeń opisanych w zarzutach.

Składając wyjaśnienia przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż wszelkie zdarzenia były prowokowane przez pracownice (...) w K., zaś w sporządzanych odwołaniach od decyzji starał się jak najpełniej opisać zachowanie pracownic z (...) aby zgłosić swoje wątpliwości i zastrzeżenia, nie może być również mowy o oskarżeniach, bowiem wypowiadał je w trybie

zdań przypuszczających.

Uzasadnienie prawne

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wina oskarżonego odnośnie wszystkich zarzucanych mu czynów, jak i okoliczności ich popełnienia nie budzą wątpliwości, modyfikacji wymaga jednak opis zarzucanych mu czynów, bowiem sformułowane przez oskarżyciela zarzuty, nie wskazywały precyzyjnie w jaki sposób oskarżony znieważał pracownice socjalne, a w przypadku czynów z art. 234 k.k., nie wskazywał organów powołanych do ścigania przestępstw i przewinień dyscyplinarnych, które to oskarżony zawiadomił o popełnieniu czynów zabronionych przez pokrzywdzone. Sąd doprecyzował zatem stawiane oskarżonemu zarzuty o te elementy, tak aby zawierały one pełny opis znamion czynów przypisanych oskarżonemu zarówno w akcie oskarżenia jak i w wyroku skazującym.

Uznając winę oskarżonego, Sąd oparł się częściowo na jego wyjaśnieniach, który wprawdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, potwierdził jednak, że sporządził i składał pisma, w których znajdują się opisane w zarzutach zniewagi i zniesławienia. K. K. (1) nie zaprzeczał również, że w czasie wskazanym w zarzutach zgłaszał się do (...) w K. Z. i tam starał się o uzyskanie świadczeń, o których mówiły pokrzywdzone w swoich zeznaniach.

Sąd oparł się jednak przede wszystkim na dokumentach, których autentyczność, oraz sama treść nie była kwestionowana przez obie strony postępowania. Dokumenty te, to pisma kierowane przez oskarżonego do (...) w K., odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W., decyzje rozpoznające odwołania, a także pisma (...) w K. rozpoznające skargi oskarżonego na działalność tego Ośrodka.

Dokumentem, którego wiarygodności i prawdziwości Sąd, ani strony nie kwestionują były pisma sporządzone przez oskarżonego w dniu 29 grudnia 2016 r. i 7 lutego 2017 r., zawierające odwołanie od decyzji (...) do Samorządowego Kolegium odwoławczego w W., ale i sformułowania jednoznacznie wykraczające poza ramy i zarzuty dotyczące wydanej decyzji. W ustaleniach, których dokonał Sąd, zostały przytoczone dokładne treści zniesławiające i znieważające obie pokrzywdzone E. K. (1) i T. K.

W ocenie Sądu treść takich zarzutów przedstawianych przez oskarżonego, w sposób oczywisty naraziła wskazane wyżej osoby na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania pełnionych przez nie stanowisk, czy też mogły poniżyć te osoby w opinii publicznej. Oczywistym jest bowiem, że prawdziwość zarzutu o usiłowaniu zabójstwa, przyczynianiu się do śmierci podopiecznego, kłamstwach, lawirowaniu, manipulacji, alkoholizmie, prowadzeniu " hulastycznego" trybu życia, czy też powiązaniach z aparatem bezpieczeństwa państwa komunistycznego, jednoznacznie dyskwalifikuje pracownika socjalnego z wykonywania przez niego zawodu, ale również jednoznacznie wpływa na negatywną ocenę opinii publicznej.

O zamiarze zniesławienia i poniżenia pokrzywdzonych przez oskarżonego, świadczy fakt, iż oskarżony swoje pisma skierował nie tylko do organu właściwego do rozpoznania tychże odwołań, ale i do innych

instytucji - w tym Prokuratury Generalnej, Instytutu Pamięci Narodowej, Wojewody (...), Państwowej Inspekcji Pracy, Rzecznika Praw Obywatelskich, Kancelarii Prezydenta i Premiera, Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej. W piśmie tym oskarżony użył sformułowań, pomawiających E. K. (1) i T. K. o współpracę z aparatem komunistycznym, bezpieką, "esbecją", a co do T. K. nazwał ją wprost agentką, która została przeniesiona do K. z innego krańca Polski, aby wypełniać tu swoje tajne obowiązki. Oskarżony nie oszczędził również rodzin pokrzywdzonych, wskazując, iż również mężowie i członkowie rodzin powiązani są z aparatem komunistycznym i "peerelowskimi" służbami. Skierowanie tej treści pisma do Instytutu Pamięci Narodowej w sposób oczywisty stanowi zawiadomienie o przestępstwie zbrodni komunistycznej.

Z ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania zbrodni przeciwko narodowi polskiemu z dnia 18 grudnia 1998 r. wynika, iż Instytut ten został powołany między innymi do ścigania zbrodni komunistycznych popełnionych na osobach narodowości polskiej lub obywatelach polskich innych narodowości w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r., a także innych represji z motywów politycznych, jakich dopuścili się funkcjonariusze polskich organów ścigania lub wymiaru sprawiedliwości albo osoby działające na ich zlecenie, a ujawnionych w treści orzeczeń zapadłych na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1583),

Zgodnie z art. 2 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy zbrodniami komunistycznymi, są czyny popełnione przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r. polegające na stosowaniu represji lub innych form naruszania praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności bądź w związku z ich stosowaniem, stanowiące przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popełnienia. Nie ulega zatem wątpliwości, iż okoliczności, o których pisał oskarżony w swych odwołaniach, a dotyczące działalności pokrzywdzonych jako przedstawicieli "esbecji" czy "bezpieki" pozostają w kompetencjach Instytutu Pamięci Narodowej i skoro oskarżony skierował do wiadomości IPN omawiane pisma, Sąd przyjął, iż jego intencja było fałszywe oskarżenie pokrzywdzonych. Podobnie ocenić należy informację o usiłowaniu zabójstwa, czy wypowiedaniu gróźb karalnych wobec oskarżonego, które to informacje kierowane do Prokuratury Generalnej - organu powołanego do ścigania przestępstw, muszą zostać potraktowane jako fałszywe zawiadomienie o niepopełnionym przestępstwie.

Wskazać należy, iż oskarżony jest dorosłą, inteligentną osobą - według biegłego psychologa - rozwiniętego intelektualnie ponad przeciętną - która doskonale rozumie znaczenie używanych przez siebie słów i ich użycie zarówno w pismach, jak i podczas wizyt w (...) jest celowym działaniem mającym na celu znieważenie pokrzywdzonych w odwecie za wydawanie decyzji nie uwzględniających żądań i oczekiwań K. K. (1).

Odnosząc się do czynów polegających na znieważeniu i zniesławieniu E. K. (1) i T. K. podczas wizyt

oskarżonego w (...), Sąd ustalając okoliczności tych zdarzeń, Sąd w całości oparł się na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonych, a także bezpośrednich świadków tych zaszło E. K. (2), G. W., K. S. i R. K. Podkreślić należy, że zeznania tych świadków są spójne, jednoznaczne i zgodne co do najmniejszych szczegółów. Wszystkie panie wprost cytowały wypowiedzi oskarżonego kierowane do pokrzywdzonych, opisywały irracjonalne zachowania oskarżonego, mające na celu wyłącznie poniżenie pracowników socjalnych, jak choćby "charkanie" i krztuszenie się kiedy do pokoju weszła T. K., zobowiązanie pracownic socjalnych, aby podczas wywiadu w miejscu zamieszkania oskarżonego chodziły po rozścielonych gazetach i na nich stały, przywitanie zawołaniem "hajhitla" lub "morgen". Poza wiarygodną treścią zeznań wskazanych wyżej świadków wskazać należy, iż wszystkie panie wyrażały duże oburzenie takim zachowaniem oskarżonego, odbierały to jednoznacznie jako zniewagi, uprzykrzanie, czy wręcz uniemożliwianie normalnej współpracy. Wypowiedzi oskarżonego o swoich koleżankach, oceniały zgodnie, jako bardzo niesprawiedliwe, krzywdzące i poniżające dla pokrzywdzonych. Nie ulega zatem wątpliwości, iż oskarżony wypowiadając takie słowa i zachowując się w ten sposób zmierzał do znieważenia i zniesławienia pokrzywdzonych, a ten cel osiągnął, nie tylko w ocenie E. K. (1) i T. K., ale również ich koleżanek i przełożonych.

Uznając za wiarygodne i obiektywne zeznania pokrzywdzonych oraz świadków uznać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego nie są wiarygodne i chociaż w większości opisują one w pełni subiektywne odczucia K. K. (1), oraz jego interpretacje działań podejmowanych przez pracownice (...), Sąd uznał, iż tych wyjaśnień nie można czynić podstawą ustaleń Sądu. Przede wszystkim, wyjaśnienia oskarżonego składane przed Sądem potwierdzają, iż złożone przez niego odwołania, wyszły poza dozwolone ramy domagania się weryfikacji prawidłowości działań pracowników (...) i zamiarem oskarżonego było zniesławienie i poniżenie pokrzywdzonych w opinii publicznej.

Sąd nie miał również wątpliwości, iż oskarżonych kierując zniewagi w stosunku do pracownic (...) K. E. K. (1) i T. K. znieważał funkcjonariuszy publicznych. Zgodnie z art. 115 § 13 pkt 4 k.k. funkcjonariuszem publicznym jest osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba w zakresie, w którym uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych. Obie pokrzywdzone są urzędniczkami Ośrodka Pomocy (...), a zatem instytucji samorządu terytorialnego, a zniewagi wypowiediane oraz opisane w odwołaniach spotkały je podczas i w związku z pełnionymi przez nie obowiązkami służbowymi, a dokładnie w biurach Ośrodka, a także w pismach kierowanych za pośrednictwem tej instytucji, w związku z podejmowanymi przez nie czynnościami o decyzjach.

Reasumując powyższe rozważania Sąd uznał oskarżonego winnym popełnić tego, że

- w dniu 20 grudnia 2016 r. w K. w budynku Ośrodka Pomocy (...) znieważał słownie pracownika socjalnego E. K. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, a także pomówił ją o to, że jest komunistką i morderczynią, która powinna Jechać do Iraku i zabijać Ż., to jest

postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

- w dniu 29 grudnia 2016 r. w K. w piśmie adresowym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa, pracownika socjalnego E. K. (1), znieważył ją nazywając komunistką, lawirantką i manipulantką, a także pomówił o postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 234 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. zw z art. 11 § 2 k.k.

- w okresie od 31 stycznia 2017 r. u do 7 lutego 2017 r. w K. w budynku Ośrodka Pomocy (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie znieważył pracownika socjalnego T. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych a także pomówił ją o nadużywanie alkoholu, brak odpowiedniego wykształcenia, brak dbałości o higienę, to jest takie postępowanie które mogło poniżyć ją w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,- w dniu 7 lutego 2017 r. w K. woj. (...) w piśmie adresowym za pośrednictwem Ośrodka Pomocy (...) w K. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. oraz skierowanym między innymi do wiadomości Prokuratury Generalnej oraz Instytutu Pamięci Narodowej, a zatem organów powołanych do ścigania przestępstw oraz przewinień dyscyplinarnych fałszywie oskarżył o popełnienie czynów zabronionych w tym usiłowania zabójstwa i gróźb karalnych, pracowników socjalnych E. K. (1) i T. K., znieważył je nazywając komunistkami, esbekami a także pomówił je o postępowanie, które mogło poniżyć je w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego zajmowania stanowiska pracownika socjalnego to jest czynu stanowiącego występki z art. 234 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. zw z art. 11 § 2 k.k.

Uznając oskarżonego winnym wyżej wskazanych czynów Sąd za czyny z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu kary po 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, zaś za czyny z art. 234 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. zw z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. kary po 10 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Następnie na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. Sąd połączył wyżej wskazane kary ograniczenia

wolności i wymierzył K. K. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. zobowiązując oskarżonego w okresie kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

W ocenie Sądu kara polegająca na pracy, dla młodego człowieka, jakim jest oskarżony będzie karą najbardziej pouczającą i motywującą do zaniechania dalszych przestępczych zachowań. K. K. (1) jest osobą samotną, bezrobotną, nastawioną roszczeniowo i oczekującą pomocy, przy braku starań o podjęcie działań zmierzających do samodzielnego utrzymania. Zdaniem Sądu długotrwałe i systematyczne wykonywanie pracy na cele społeczne, będzie bardziej skuteczne dla osiągnięcia celów karania i pozwoli oskarżonemu przywyknąć do obowiązku jakim jest - bez wątpienia - wykonywanie pracy przez znaczny okres czasu.

Wymierzając oskarżonemu karę w wskazanym wyżej wymiarze, Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary, w szczególności właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową niekaralność za przestępstwa, a przede wszystkim zasady indywidualizacji kary. Sąd rozważał przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się działaniem oskarżonego, z nieuzasadnioną agresją i rażącym lekceważeniem zasad kultury i porządku prawnego. Dodatkowo oskarżony nie wyraził skruchy, nie przeprosił pokrzywdzonych, stawiając się wręcz w roli ofiary urzędniczego aparatu, przekonując, iż używane przez niego słowa nie powinny być rozumiane jako zniewagi. Podkreślić również należy szczególną dotkliwość i uporczywość zachowań oskarżonego dla pokrzywdzonych, które po krótkich okresach współpracy, z uwagi na stres wywoływany zachowaniami oskarżonego były odsuwane od obowiązków związanych z osobą oskarżonego, nie były bowiem w stanie znosić kolejnych zniewag i oszczerstw z jego strony, Sąd stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. - o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983.Nr 49 poz. 233 z późn.zm) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty, z uwagi brak stałego dochodu i utrzymywanie się ze świadczeń opieki społecznej.